

також перевіряти порядок здійснення технологічних процесів, господарських операцій, пов'язаних з виробництвом, розповсюдженням, прокатом, зберіганням, використанням та переміщенням зазначених носіїв; перевіряти наявність контрольних марок на введених в обіг примірниках аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних, серію та номер контрольних марок і відповідність назви аудіовізуального твору, фонограми, відеограми, комп'ютерної програми, бази даних, нанесеної на контрольні марки, назві відповідного примірника, а також вилучати примірники аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних, на які не наклеєні контрольні марки або на які наклеєні контрольні марки, що мають серію і номер, що не відповідають даним Єдиного реєстру одержувачів контрольних марок, або на які нанесено назву аудіовізуального твору, фонограми, відеограми, комп'ютерної програми, бази даних, що не відповідає назві відповідного примірника; для аудіовізуальних творів кінематографії — також перевіряти наявність у суб'єкта господарювання документів, передбачених статтею 15 Закону України "Про кінематографію" та Положенням про державне посвідчення на право розповсюдження і демонстрування фільмів, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 17 серпня 1998 р. N 1315; перевіряти будь-які документи, в тому числі розрахункові, що підтверджують дотримання законодавства з питань інтелектуальної власності, зокрема у процесі виробництва, експорту дисків і матриць, використання, експорту та імпорту обладнання і сировини для їх вироблення; отримувати копії документів, що підлягають перевірці, відбирати два зразки кожного диска, виробленого із застосуванням кожної прес-форми, яку було використано або яка могла бути використана для виробництва диска суб'єктом господарювання, і вилучити будь-які документи, пов'язані з виявленими порушеннями законодавства з питань інтелектуальної власності та виробництва, експорту, імпорту дисків і матриць; вимагати з метою забезпечення захисту інтересів суб'єкта права інтелектуальної власності припинення порушення або вчинення дій, що можуть призвести до порушення законодавства з питань інтелектуальної власності, зокрема у процесі виробництва, розповсюдження, прокату, зберігання та переміщення дисків і матриць; з метою припинення виявлених порушень законодавства з питань інтелектуальної власності та виробництва, експорту, імпорту дисків залучати в установленому порядку до проведення перевірок представників контролюючих та правоохоронних органів, представників суб'єктів авторського права і/або суміжних прав або уповноважених ними осіб, а також експертів з питань інтелектуальної власності; порушувати перед уповноваженими органами питання про притягнення юридичних та/або фізичних осіб до відповідальності за порушення законодавства з питань інтелектуальної власності, зокрема у процесі виробництва, розповсюдження, прокату, зберігання та переміщення дисків і матриць; вживати в установленому законом порядку спеціальних заходів, у тому числі опечатувати і/або вилучити вироблені, імпортовані чи підготовлені до експорту з порушенням вимог законодавства, зокрема не пристосовані для нанесення спеціального ідентифікаційного коду, на період до вирішення питання у судовому порядку; подавати пропозиції щодо обмеження, тимчасової заборони діяльності, тимчасового припинення дії або анулювання ліцензій: на виробництво дисків і матриць — Департаменту; на експорт, імпорт дисків і матриць — Мінекономіки; надавати в установленому порядку висновки щодо правомірності використання об'єктів права інтелектуальної власності [5].

Законодавством про працю за порушення трудової дисципліни до державного інспектора з питань інтелектуальної власності може бути застосований тільки один з таких заходів стягнення: 1) догана; 2) звільнення [6, ст. 147]. Крім цього, оскільки державний інспектор з питань інтелектуальної власності є посадовою особою — державним службовцем Державного департаменту інтелектуальної власності, то його діяльність регулюється Законом України від 16 грудня 1993 р. "Про державну службу". Відповідно до цього нормативно-правового акту до державного інспектора з питань інтелектуальної власності можуть застосовуватись такі заходи дисциплінарного впливу: попередження про неповну службу відповідність; затримка до одного року у присвоєнні чергового рангу або у призначенні на вищу посаду (ст. 14) [7].

Таким чином, працівники Департаменту — державні інспектори з питань інтелектуальної власності мають можливість достатньо ефективно проводити планові та позапланові перевірки діяльності суб'єктів господарювання. Але, водночас, на протязі всього часу виконання своїх обов'язків, державні інспектори стикаються з численними перепонами, які зменшують ефективність праці. Це визнає своїм рішенням Комітет з питань науки і освіти ВР України: "Через недостатню наполегливість Міністерства освіти і науки України, Державної митної служби України, відсутність підтримки з боку Міністерства фінансів України не вирішені питання щодо фінансування заходів у сфері трансферу технологій, організації управління та розвитку інфраструктури у сфері правової охорони та захисту прав інтелектуальної власності: запровадження у структурі Державного департаменту інтелектуальної власності посад державних інспекторів в усіх регіонах України; розширення штатної чисельності підрозділу з питань захисту прав інтелектуальної власності Державної митної служби України; удосконалення діяльності регіональних центрів науково-технічної та економічної інформації щодо надання інформаційних і консультативних послуг з питань інтелектуальної власності" [8].

Отже, продовження адміністративної реформи, в тому числі приведення Законів ("Про охорону прав на

знаки для товарів і послуг" (від 15.12.1993 № 3689-ХІІ), "Про охорону прав на зазначення походження товарів" (16.06.1999 № 752-ХІV), "Про охорону прав на промислові зразки" (від 15.12.1993 № 3688-ХІІ), "Про охорону прав на винаходи і корисні моделі" (від 15.12.1993 № 3687-ХІІІ), а також підзаконних нормативно-правових актів, які регулюють діяльність державних інспекторів до Указу Президента України від 8 квітня 2011 року є необхідним. Це дозволить отримати кваліфікований контролюючий орган в сфері права інтелектуальної власності, який буде достойно виконувати поставлені перед ним задачі.

Література:

1. Теорія держави і права. Академічний курс: Підручник / За ред. О.В. Зайчука, Н.М. Оніщенко. — К.: Юрінком Інтер, 2006. — 688 с.
2. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: [підручник / пер. з рос.] / Ольга Федорівна Скакун. — Харків: Консул, 2001. — 656 с.
3. Правовий статус державного інспектора з питань інтелектуальної власності. Негрескул Вікторія [Електронний ресурс] // Правовий статус державного інспектора з питань інтелектуальної власності. Негрескул Вікторія — 30 травня 2011. — <http://justinian.com.ua/article.php?id=422> — Назва з екрану.
4. Закон України від 23 березня 2000 р. № 1587-III «Про розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних»: за станом на 1 травня 2011 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2000. — № 24 — Ст. 183.
5. Постанова КМУ від 17 травня 2002 р. № 674 "Про затвердження Положення про державного інспектора з питань інтелектуальної власності Державного департаменту інтелектуальної власності": за станом на 1 травня 2011 р. // Офіційний вісник України — 2002. № 21 — Ст. 1042
6. Кодекс законів про працю України від 10 грудня 1971 р. № 322-VIII: за станом на 6 березня 2011 р. // Відомості Верховної Ради УРСР — 1971, Додаток до № 50.
7. Закон України від 16 грудня 1993 р. № 3792-ХІІ «Про державну службу»: за станом на 6 березня 2011 р. // Відомості Верховної Ради України — 1993, № 52, Ст. 490.
8. Рішення Комітету з питань науки і освіти до протоколу № 14 від 16 квітня 2008 року "Про стан державного регулювання і управління у сфері розвитку, правової охорони і захисту інтелектуальної власності та інноваційної діяльності в Україні" [Електронний ресурс] // Рішення Комітету з питань науки і освіти до протоколу № 14 від 16 квітня 2008 року "Про стан державного регулювання і управління у сфері розвитку, правової охорони і захисту інтелектуальної власності та інноваційної діяльності в Україні" — 30 травня 2011. — http://kno.rada.gov.ua/komosviti/control/uk/publish/article?art_id=46079&cat_id=46076 — Назва з екрану.
9. Указ Президента України від 8 квітня 2011 року "Про затвердження Положення про Державну службу інтелектуальної власності України": за станом на 18 квітня 2011 р. // Офіційний вісник Президента України — 2011. — № 10. — Ст. 563.

Галуцько В. М. ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ І ПІДРОЗДІЛІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ ПРИ ДОКУМЕНТУВАННІ ТА РОЗСЛІДУВАННІ ДОРОЖНЬО-ТРАНСПОРТНИХ ПРИГОД

Основним завданням взаємодії є забезпечення невідкладних слідчих дій та оперативно-розшукових заходів на місці скоєння ДТП, у тому числі у випадку зникнення з місця ДТП водія.

Оформлення ДТП здійснюється відповідно до вимог Законів України "Про міліцію", "Про дорожній рух", КУпАП, Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо дорожньо-транспортних пригод та виплати страхового відшкодування", Закону України "Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів", Постанови Кабінету Міністрів України від 14.04.1997 р. № 341 "Про положення про Державну автомобільну обліку ДТП, Настави про діяльність внутрішніх справ", від 30.06.2005 р. № 538, Про затвердження Порядку обліку ДТП, Настави про діяльність експертно-криміналістичної служби МВС України, затвердженої наказом МВС України від 30.08.1999 р. № 682, та Наказу МВС України від 03.12.2007 р. № 460 „Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів і підрозділів внутрішніх справ України при документуванні та розслідуванні дорожньо-транспортних пригод”, кримінально-процесуального законодавства, нормативно-правових актів МВС України, що діють у цій сфері.

Відповідальність за належну організацію взаємодії слідчих, працівників карного розшуку, Державтоінспекції та експертів науково-дослідних експертно-криміналістичних центрів, при документуванні та розслідуванні ДТП несуть начальники ОВС, підрозділів ДАІ, НДЕКЦ, слідчих управлінь УМВС.

При надходженні повідомлення про ДТП черговий по ОВС, уживає заходів щодо направлення на місце ДТП нарядів Державтоінспекції з метою визначення достовірності прийнятої інформації, надання допомоги учасникам дорожнього руху, забезпечення охорони місця пригоди і безпеки дорожнього руху, установлення свідків та організації розшуку водіїв та транспортних засобів, які залишили місце ДТП, а також оформлення

ДТП без потерпілих. У разі надходження повідомлення про наявність потерпілих чи загиблих негайно організовує виїзд на місце пригоди слідчо-оперативної групи. До складу слідчо-оперативної групи, яка виїжджає на ДТП зі смертельними наслідками залучається слідчий відділу з розслідування ДТП.

Прибувши на місце пригоди, працівник Державтоінспекції огорожує відповідними знаками конусами або тимчасовим огороженням місце ДТП та забезпечує безпеку дорожнього руху на вказаній ділянці. Фіксує в присутності двох понятих і учасників ДТП розташування транспортних засобів, слідів ДТП та слідів інших предметів, що мають відношення до пригоди, після чого вживає заходів щодо поновлення руху. За вказівкою старшого слідчо-оперативної групи забезпечує участь понятих під час проведення огляду місця пригоди та організовує огляд осіб, причетних до ДТП, у медичних закладах.

За дорученням слідчого в присутності понятих проводить необхідні виміри, огляд транспортних засобів. Спільно з відповідальною особою дорожньої організації обстежує дорожні умови в місці скоєння ДТП з метою виявлення та фіксації недоліків в утриманні доріг, які могли стати супутньою або безпосередньою причиною скоєння ДТП. За результатами обстеження складається акт, який в обов'язковому порядку додається до протоколу огляду місця ДТП. За письмовою чи усною вказівкою старшого слідчо-оперативної групи організовує перевезення пошкоджених транспортних засобів на майданчики тимчасового зберігання.

Працівник Державтоінспекції, оформляє ДТП, що не мають ознак злочину. Приймає до проведення та проводить перевірку обставин їх учинення та приймає рішення, передбачене ст. 97, 99 КПК України, з обов'язковою реєстрацією матеріалів у територіальному ОВС. У разі надходження із слідства матеріалів ДТП, які не містять ознак складу злочину, проводять перевірку обставин їх учинення та приймають процесуальні рішення.

Слідчий слідчо-оперативної групи визначає ділянку, яка підлягає огляду, та спосіб послідовного вивчення обстановки на місці пригоди. Доручає спеціалістові НДЕКЦ провести фотографування та за необхідності відеозапис місця пригоди, а також із залученням працівника Державтоінспекції складає схему (план) розташування об'єктів обстановки пригоди. Дає завдання працівникам органу дізнання про проведення невідкладних і першочергових заходів. За допомогою спеціаліста НДЕКЦ оглядає, фіксує і вилучає предмети, на яких є сліди. Висуває і за можливості перевіряє версії причин ДТП, які виникли при огляді. Своєчасно направляє на експертне дослідження вилучені у ході огляду носії доказової інформації, у тому числі матеріальні об'єкти, що підлягають доказуванню. Організовує якісне дослідження обставин ДТП, проведення огляду місця пригоди, складення схеми місця пригоди в присутності понятих та членів слідчо-оперативної групи, отримання пояснень від учасників та свідків пригоди, вилучення речових доказів, затримання та зберігання транспортних засобів на спеціальних майданчиках тимчасового зберігання. По можливості особисто опитує щодо обставин пригоди всіх свідків, потерпілих та учасників ДТП.

Працівник підрозділу карного розшуку, у межах своєї компетенції, виконує доручення слідчого або дізнавача, уживає заходів щодо розшуку осіб, які залишили місце ДТП, до якої вони причетні, надає допомогу в установленні та опитуванні учасників, потерпілих і свідків пригоди. Негайно орієнтує ОВС прилеглих територій про обставини пригоди, прикмети транспортних засобів та осіб, які залишили місце ДТП. Забезпечує якісне виконання доручень і вказівок слідчого. Складає мотивований рапорт про здійснені на місці пригоди заходи, який протягом доби надає начальникові ОВС.

Працівник експертного підрозділу, здійснює в складі слідчо-оперативної групи техніко-криміналістичне забезпечення діяльності членів групи на місці пригоди. Спеціаліст – автотехнік обов'язково залучається до огляду місця ДТП, унаслідок якого загинули декілька осіб, а також у випадках, коли особи, які причетні до ДТП залишили місце її скоєння. Надає консультативну та практичну допомогу слідчому у визначенні технічного стану транспортного засобу, надає іншим членам слідчо-оперативної групи орієнтувальну інформацію про марку, модель та особливості транспортного засобу, що залишив місце пригоди, з'ясовує наявність технічних причин та умов, що могли сприяти виникненню ДТП, виявляє, фіксує, кваліфіковано упаковує вилучені слідчим матеріальні об'єкти для встановлення обставин ДТП і виявлення винних.

Працівник карного розшуку при надходженні матеріалів щодо розшуку водіїв та транспортних засобів координує розшукову роботу зі слідчими. За наявності достовірної інформації про наміри підозрюваної особи, яка залишила місце ДТП з тяжкими наслідками, щодо переховування від слідства чи суду, а також у разі здійснення ним тиску на учасників кримінального процесу, або знищення доказової бази готує відповідний мотивований рапорт, долучивши до нього документи, що підтверджують зазначені обставини.

Після закінчення кримінальних справ, в яких місцезаходження обвинувачених невідоме, щомісячно інформує слідчого про хід їх розшуку та встановлення цих осіб.

Працівник експертного підрозділу, дає пояснення слідчому, працівникам карного розшуку та ДАІ щодо можливості дослідження виявлених на місці пригоди об'єктів, доцільність вирішення тих чи інших питань у ході проведення експертизи, а також залучення для цього експертів певної спеціалізації. У необхідних випадках бере участь у проведенні слідчим відтворень обстановки та обставин пригоди, інших слідчих дій.

Ознайомлюється з матеріалами справи, що стосується предмета експертизи. У разі недостатності у п'ятиденний строк порушує перед слідчим клопотання про надання додаткових матеріалів. Термін виконання експертизи продовжується тільки керівником експертно-криміналістичного підрозділу за погодженням з органом чи особою, які призначили експертизу, після попереднього вивчення матеріалів експертизи.

Отже, провідне місце щодо взаємодії органів і підрозділів внутрішніх справ України при документуванні та розслідуванні дорожньо-транспортних пригод належить слідчому.

Література:

1. Гурій Т.О. Адміністративно-правова кваліфікація порушень водіями механічних транспортних засобів правил керування : автореф. дис... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Т.О. Гурій. — К., 2004. — 18 с.
2. Подоляка А.М. Адміністративно-правовий статус Державної автомобільної інспекції МВС України : автореф. дис... канд. юрид. наук : спец. - 12.00.07 / А.М. Подоляка. — Х., 2004. — 19 с.
3. Сгупенко В.В. Заходи запобігання та припинення адміністративних правопорушень на транспорті органами Державної автомобільної інспекції МВС України : автореф. дис... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / В.В. Сгупенко. — Х., 2002. — 20 с.
4. Стоцька М.М. Провадження в справах про адміністративні проступки у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху : автореф. дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / М.М. Стоцька. — Х., 2007. — 23 с.
5. Адміністративне право України : навчальний посібник у 4-х томах / за заг. ред. В.В. Галуцька. — Херсон : ХМТ, 2011. — Т. 1 : Загальне адміністративне право. — 326 с.
6. Закон України від 17 лютого 2011 р. № 3045-VI «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо дорожньо-транспортних пригод та виплати страхового відшкодування» // Голос України від 18.03.2011. — № 49.

Апанасенко К. І. ЩОДО КОНКУРСНОГО ПОРЯДКУ НАДАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ДОПОМОГИ СУБ'ЄКТАМ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Протягом останніх років однією з найбільш актуальних для нашої держави та обговорюваних у суспільстві проблем стала проблема подолання корупції. Це питання багатогаспектне, воно має моральну, юридичну, історичну, ментальну складову. Важливим елементом юридичної складової в аспекті попередження корупції в економічній сфері життя суспільства слід визнати максимально досконале визначення правил роботи підприємств. Для ряду галузей економіки, а в умовах глобальної економічної кризи – практично для більшості з них – важливого значення набула державна підтримка за рахунок бюджетних коштів. Така допомога надається суб'єктам господарювання в багатьох випадках на конкурсних засадах. Тому особливі ваги й актуальності набуває питання чіткості визначення критеріїв, умов і правил проведення відповідних конкурсних відборів, аналізу яких і присвячене це дослідження.

На даний час в Україні відсутній закон, який би визначав єдині правила державної підтримки суб'єктів господарювання усіх галузей економіки. У Господарському кодексі України містяться норми про існування такого засобу державного регулювання господарської діяльності (ч. 2 ст. 12, ст. 16). Водночас окремими законами визначені засади державної підтримки деяких галузей економіки. Це, зокрема, Закони України «Про державну підтримку космічної діяльності» від 16 березня 2000р., «Про державну підтримку підприємств, науково-дослідних інститутів і організацій, які розробляють та виготовляють боєприпаси, їх елементи та виробни підприємств», «Про визнання бронетанкової галузі однією з пріоритетних у промисловості України та заходи щодо надання їй державної підтримки» від 11 січня 2001 р., «Про розвиток літакобудівної промисловості» від 12 липня 2001р., «Про стимулювання розвитку вітчизняного машинобудування для агропромислового комплексу» від 7 лютого 2002р., «Про зерно і ринок зерна в Україні» від 4 липня 2002 р., «Про державну підтримку сільськогосподарства України» від 24 червня 2004р., «Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні» від 6 березня 2003 р. Однак вказані закони в більшості не містять норм щодо необхідності проведення конкурсів (відборів) для надання державної допомоги окремим суб'єктам господарювання, не визначають загальних правил фінансування виробничих дотацій чи інших форм державної підтримки. Лише у Законі України «Про державну підтримку сільського господарства України» (п. 13.2.1 ст. 13) вказується на отримання кредитних субсидій підприємствами агропромислового комплексу на конкурсних засадах.

Переважна більшість субсидій в Україні видається на умовах, визначених не в законах, а в підзаконних актах. Кабінет Міністрів України визначає - конкурсним чи ні - буде порядок отримання державної допомоги підприємцями. Наприклад, державна підтримка виробництва продукції рослинництва, створення оптових ринків сільськогосподарської продукції, підтримка розвитку інфраструктури науково-технічної, інноваційної діяльності та інформатизації, забезпечення участі України у міжнародних форумах, конференціях, виставках (що включає визначення вітчизняних товарів і послуг для просування їх на зовнішніх ринках) здійснюється без